

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **G. B.**, zastoupená Mgr. Martinem Razímem, advokátem se sídlem Pavla Hanuše 252, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2006, č. j. OAM-1016/VL-10-HA18-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2007, č. j. 60 Az 115/2006 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Martina Razíma **se určuje** částkou 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2006 zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný totiž dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobkyní podána ryze účelově, s cílem vyhnout se výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně v řízení před správním orgánem sama uvedla, že opustila Ukrajinu v srpnu roku 2005 s cílem najít svou dceru, která odjela do České republiky a se kterou následně ztratila kontakt. Poté, co jí bylo uděleno správní vyhoštění (dne 3. 9. 2006), rozhodla se na radu svých známých požádat o udělení mezinárodní ochrany v ČR, neboť díky tomuto kroku zde může nadále legálně pobývat a pokoušet se nalézt svou dceru.

Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 23. 10. 2007 zamítl.

Předmětný rozsudek napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností. V jejím doplnění ze dne 18. 3. 2008 uvedla, že krajský soud nesprávně vyložil § 16 odst. 2 zákona o azylu, jestliže se ztotožnil s názorem vysloveným správním orgánem, podle něž žalobkyně vstoupila do řízení o udělení mezinárodní ochrany až poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, ač objektivně mohla o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve. Stěžovatelka má za to, že žádost o udělení mezinárodní ochrany nemohla podat dříve

pro objektivní důvody – nebylo jí totiž známo, že podání žádosti je vázáno nějakou lhůtou. Stěžovatelka dále namítla, že správní orgán nerespektoval zákonem stanovená procesní ustanovení a rozhodnutí nebylo vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán neprovedl v řízení úplné dokazování, žalobkyně mu řádně nerozuměla, v řízení nebyl přizván tlumočník. Žalobkyně proto byla zkrácena na svých právech.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že bylo nepochybně prokázáno, že stěžovatelka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Správní orgán proto nijak nepochybil, když její žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Stěžovatelka mimo jiné namítá, že správní orgán nerespektoval zákonem stanovená procesní ustanovení - stěžovatelka mu řádně nerozuměla a v řízení nebyl přizván tlumočník. Nejvyšší správní soud uvádí, že v rozsahu této námítky je kasační stížnost v souladu s § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nepřipustná a zdejší soud se jí nebude zabývat, protože se opírá o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla.

V rozsahu zbylých námitek kasační stížnost přípustná je a Nejvyšší správní soud tak mohl pokročit k posouzení otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky (ve smyslu § 104a s. ř. s.). K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz).

Stěžovatelka namítla zejména skutečnost, že krajský soud nesprávně vyložil § 16 odst. 2 zákona o azylu, jestliže se ztotožnil s názorem vysloveným správním orgánem, dle něž žalobkyně vstoupila do řízení o udělení mezinárodní ochrany až poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, ač objektivně mohla o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve. Stěžovatelka danou námítku (tedy že žádost o udělení mezinárodní ochrany nemohla podat dříve pro objektivní důvody) odůvodňuje toliko tím, že jí nebylo známo, že podání žádosti je vázáno nějakou lhůtou. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že zákon o azylu nestanoví žádnou striktní lhůtu, v níž je třeba prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu učinit (s výjimkou § 3b, podle něž oprávnění cizince učinit prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců zaniká uplynutím 7 dnů ode dne, kdy byl policií informován o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany na území a důsledcích spojených s uplynutím této lhůty). Nicméně lze předpokládat, že cizinec, který skutečně splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a přicestoval do České republiky s opravdovým úmyslem o ni požádat, využije první možnosti, která se mu k tomu naskytne. Jedná se proto o kritérium, které při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu má jistou relevanci. Při jeho aplikaci samozřejmě musí správní orgán přihlížet ke konkrétním okolnostem každého případu a posuzovat, zda žadatel o mezinárodní ochranu mohl objektivně tuto žádost podat již dříve. Žádnou překážku objektivního charakteru však stěžovatelka neuvádí. Daná otázka je již ostatně dostatečným způsobem řešena judikaturou zdejšího soudu, viz např. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 7 Azs 137/2004 - 99.

Nutno dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Žalobkyni byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 18. 3. 2008, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2100 Kč a 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu